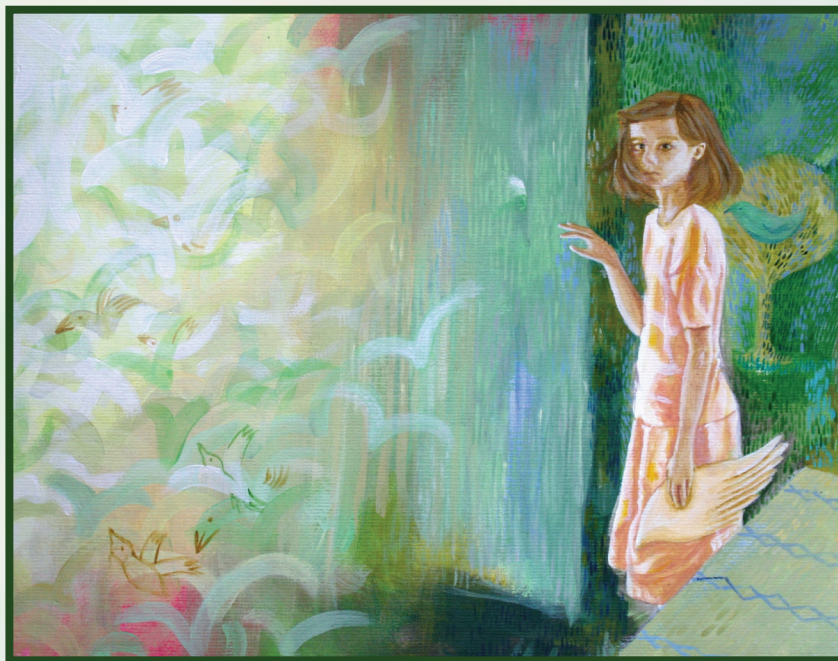

Tinka Volarič je obiskovala Srednjo šolo za fotografijo in oblikovanje v Ljubljani in študij nadaljevala na Oddelku za etnologijo in kulturno antropologijo na Filozofski fakulteti. Iz kulturne antropologije je magistrirala z delom o lutkarstvu, ves čas pa ostajala zvesta likovni umetnosti in ilustraciji. Kot ilustratorica, samozaposlena v kulturi, snuje avtorske slikanice za otroke in odrasle, ilustrira glasbene albume, samostojne konceptualno zasnovane cikle in knjižne naslovnice leposlovnih, humanističnih in družboslovnih del. Za svoje ilustratorsko delo je bila nagrajena in razstavljala je na samostojnih in skupinskih selekcioniranih razstavah v Sloveniji in drugod. Je članica Društva likovnih umetnikov Severne Primorske, Zveze društev slovenskih likovnih umetnikov in tamkajšnje Sekcije ilustratorjev.

Galerija Knjižnice Cirila Kosmača Tolmin (Tumov drevored 6) je odprta od ponedeljka do petka od 9h do 19h in v soboto od 9h do 12h.

KNJIŽNICA
CIRILA
TOLMIN
KOSMAČA

TINKA VOLARIČ

ČRTA JE VATE ZAZRTA

Lepo vabljeni na odprtje razstave ilustracij
v četrtek, 14. februarja 2019, ob 19h
v galeriji Knjižnice Cirila Kosmača Tolmin.

O ilustracijah Tinke Volarič bo spregovorila
umetnostna zgodovinarica Klavdija Figelj.

Zvočno bosta večer preplastila
Katarina Juvančič in Dejan Lapanja.

Razstava bo na ogled do 28. marca 2019.

Tinka Volarič, ilustratorka, pesnica, magistra kulturne antropologije, se s pričujočo razstavo prvič predstavlja v domačem kraju, in to s pregledom velikega dela doslej ustvarjenega opusa. Zato razstavo lahko beremo kot priklon prostoru, v katerem vlada »tiho rečno narečje«. Če bi prebirali njene pesmi, bi videli, da je, kot ugotavlja Gabriela Babnik, domači kraj njen imaginarni laboratorij, iz katerega resda izstopa, vendar se vanj po zakonu gravitacije vedno znova vrača; da gre za prostor, v katerega je vrojena in ki je vrojen vanjo; kjer ni ničesar, kar bi vzela s seboj, čeprav vso pokrajino nosi ves čas v sebi, vključno s Sredozemljem v trebuhu in slovanskim hrepenenjem, vpletenim v kito.

V njen ustvarjalni svet sem potrkala, ko je prejela dve pomembni nagradi. Za *Zgodbo o zamorčku Bambuleju in vrtoglavi žirafi* Franeta Milčinskega Ježka je na ljubljanskem knjižnem sejmu prejela nagrado za najlepšo knjigo za otroke in mladino (2010), za svoje pesniško ustvarjanje pa je bila na Festivalu mlade literature Urška (2013) izbrana za najobetavnejšo mlado književnico. Ko sem na njenem domu na Mostu na Soči za seboj zaprla vrata, sem se zavedala, da sem bila v svetu neverjetnih bitij in neslutnih situacij, v svetu udomačevalke divjine.

V tolminski knjižnici so na ogled ilustracije za otroke, med katerimi so Ješkova slikanica *Zgodba o zamorčku Bambuleju in vrtoglavi žirafi* in ilustracije za pesmi Ferija Lainščka iz revije Kekec ter njena avtorska slikanica v nastajanju, *Črta*, pa ilustracije »za odrasle«, torej za glasbeno zgoščenko *Selivke* Katarine Juvančič in Dejana Lapanje in zbirko kratke proze *Samogovori* Majde Mencinger. Tu so še ilustracije za pesmi in prozo, ki jih je napisala sama – *Krožnice večglasnih tišin* in *Udomačevanja* –, ter avtorski cikel, v katerem je upodobila *Mesta*, ponudi pa nam tudi pogled v njene skicirke.

Tinka piše in riše z enako zavzetostjo, enako visoko napetostjo in sproščenostjo.

Pravi, da črpa iz istega bazena. »*Kar se ne izrazi likovno, stoji za mojim hrbtom, in ko se ozrem, je tam pesem.*« Slika se izriše tam, kamor beseda ne more. Proces ustvarjanja je vedno tisti, ena beseda pokliče drugo, ena črta povabi drugo; gre pa v smeri izostritve, prečiščevanja, odvzemanja, *l'arte di lavare*, dokler ne preide v geometrijo, in gre v smeri razčlenjevanja, dokler ne preide v filigranskost. To je pri Tinki naravna pot. Njena risba očitno potrebuje stabilnost, elementarnost, jasnost, potrebuje, da vse, kar se postavi, stoji. In da se vse, kar je odvečno, odstrani.

Spomni nas, da obstaja tudi svet geometrije, te fascinantne matematične veje, ki ima svojo razumsko plat, s tem ko želi meriti zemljo in vse fizične stvari, ki se jih lahko dotaknemo. Tinka obožuje njeno moč, elementarnost, hkrati pa nam daje vedeti, da ima Evklid tudi svojo čarobno stran. Da ima geometrija tudi svojo glasbo. Recimo ji Erik Satie.

Njeno umetniško izražanje je most med vsakdanom in svetom tam čez. »V *glavnem je to bivanjska tematika, veliko je medsvetovja. Včasih, ko sem pisala, je šlo skozi prav vse. Nisem samo jaz in nisi samo ti,*« pravi avtorica, ki z enako vehemenco zna v trenutku zanetiti nevihto z viharjem, zaplesati Polonezo v fis-molu ali pa mrtvo hladno z jelenom prečkati hlad belega morja. V isti sapi te nežno položi v brlog in te ovije z volkuljo. Pravljice dopuščajo vse to, poezija dovoli še več. Kaj pa vsakdan? O tem še najbolj govorijo *Udomačevanja*, ki jih je avtorica, dobra opazovalka antropologije vsakdanjega, tokrat bolj naslikala kot narisala, po starih družinskih fotografijah, in mojstrsko uspela ustvariti prikupno, a hkrati realistično bivanjsko atmosfero svojega doma in prednikov. Vzorce življenja je lepo ponazorila z vzorci tapet v ozadju. Tista slika, na kateri družina leži na plaži, me spomni na urbane atmosfere melanholika Edwarda Hopperja, monokromija barv pa na vselej opevanega Marka Rothka.

Posebej zanimive so mi njene skicirke. Recimo tista z morja. Neplanirane, ne prej premišljene, mišljene šele z risbo, istočasno. Morje in krajina ob njem ji dajeta le časovni in prostorski okvir, vse ostalo je miselni tok. Risba, *disegno*, tako kot so jo pojmovali že v renesansi, omogoča oblikovanje misli, ki brez nje ne bi mogle biti oblikovane. Je čista miselna črta, ki ostrí opazovanje in oblikuje senzibilnost.

Rada se igra z belinami. Sprašuje se: iz kolikih svetlob nastaja bela? Zaveda se, da prav na koncu, ko izločimo vse moteče elemente in vse balastne pritikline, na belini papirja ostane samo bistveno. Ostaneta samo deklina in njena babica.

Rada se igra s prostori in hišami kot oblikami. In igra se z mislimi, da se v teh prostorih in v teh hišah lahko marsikaj zgodi, interakcijam daje priložnost. Njena *Mesta* so mačja, začasna, ob morju, črno-bela, elementarna, sekundarna, mesta z ribnikom, so otok, labirint, so za zaveso. Konstruira nove prostorske realnosti, z navdihom konstruktivizma, ki ga skupaj z avantgardo avtorica globoko ceni.

Končajmo z Magdalenco, ki jo na Tolminskem vsi poznajo. Kot tisto, ki čaka na gori, da bi jo prišel kdo rešit ... V *Selivkah*, kjer je to ljudsko pesem zapela Katarina Juvančič, jo je Tinka Volarič upodobila v paru z medvedom (!), kar ilustratorki daje čar duhovitosti in emancipiranosti in je čisti dokaz, da gre res za udomačevalko divjine. Uej-uej.

Klavdija Figelj